

L'atracció per la dona

Milagros Torres

Les escultures de Lluís Llongueras ens han acompanyat durant quasi un mes a la galeria Intel·lecte de Sabadell.

Les escultures no són res més que allò que la gent veu i sent en mirar-les
Lluís Llongueras i Batlle

A la vegada, en treballar sobretot amb línies plenes de moviment, l'escultura és dotada de vida i dinamisme, i

aquests elements recolzen la idea que es tracta d'una creació apassionada.

Poques són les ocasions en les quals podem veure escultura, no solament a la nostra ciutat, sinó arreu, i això és degut al fet que es tracta d'un vessant artístic no molt conreat en els darrers temps. Els escultors no proliferen, ni ho van fer en l'època en què el mercat de l'art floria (anys vuitanta). En trobem la causa, en part, en la dificultat de la tècnica, en el preu dels materials, en la complicació a l'hora de traslladar l'obra, en no haver-hi moltes galeries on poder exposar escultura i en l'encariment del cost final, entre altres coses. Per tots aquests motius, els artistes que s'hi dediquen són aquells que realment treballen seriosament i amb dedicació.

Aquest és el cas de Lluís Llongueras, artista, com tots sabem, polifacètic; abans de tot, perruquer, però també fotògraf, poeta, dissenyador, escultor... I de la seva obra escultòrica és de la qual volem tractar.

Llongueras ens presenta una exposició on la temàtica principal és la dona mostrada en diferents posicions i mai de cos sencer, sinó deixant el cos i el cap i eliminant les extremitats. El que més interessa a l'artista és l'expressivitat del cos i l'allunyament de qualsevol intent identificador i personalitzador de la seva figura. Per aquest motiu, en cap moment intenta realitzar un retrat concret; la seva creació és totalment despersonalitzada en aquest aspecte. L'artista presenta una figura femenina caracteritzada per la seva ondulació de línies, pel seu moviment implícit i per la seva dolçor i, fins i tot, podríem dir, suavitat, aconseguida mitjançant uns materials potencialment forts i freds com són el marbre i el bronze. Aquesta fredor queda eliminada pel tractament que Llongueras atorga a les formes. Si les línies fossin rectes i geomètriques, aquesta sensació d'allunyament i de frigidesa serien ben patents; però l'artista treballa amb un acolorament que queda reflectit de seguida en l'escultura i es transpira en el material que fa servir, al qual treu les seves qualitats intrínseques i li atorga noves propietats fora del seu propi caràcter. El bronze i el marbre esdevenen calents reflectint la intenció que Llongueras posa en la seva creació; una intenció dominada per l'atracció per la dona i, per tant, plena d'estimació.

Un altre punt que defineix l'obra de Lluís Llongueras és el seccionament, el trencament dels volums que conformen l'escultura. La figura no és presentada uniforme sinó "desmuntada". Aquesta manera de treballar reafirma la recerca del moviment i dona al posseïdor de la peça la possibilitat d'esdevenir, junt amb l'artista, realitzador de la seva pròpia obra, ja que pot jugar amb les diferents peces que formen part de l'obra, de manera que pot ajuntar-les o separar-les dins un mateix ambient o en diferents.

Aquesta creació de diferents espais alhora, fa que l'aire i l'atmosfera circumdant formin part de l'escultura. Una peça estàtica es transforma i, finalment, té una part viva que respira i deixa que l'activitat circuli al seu voltant.

Lluís Llongueras crea amb inspiració clàssica transformant-la a les noves necessitats de l'art actual i a la seva expressivitat sempre oberta cap al futur.

